

תקוות מנחם

גיליון מס'
165

י"ל לקראת שי"פ ואתחנן - נחמו - י"א מנחם-אב
הי תהי שנת סגולות טובה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקוות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים - ד'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ג' פרשת ואתחנן ז' מנחם אב

הי' תהיה שנת סגולות טובה - שנת הקהל

סיום הלכות מגילה וחנוכה וכל ספר זמנים - ספר השלישי,
והתחלת ספר הרביעי - ספר נשים - הלכות אישות.

לך-לך, שכפל, והאותיות הכפולות, מורה על גאולה, כמו פקוד פקדתי, וצמח
אצמיח.

תשעה באב יהיה החג הגדול ביותר!

ב. "ספר זמנים" הסתיים בהלכות מגילה וחנוכה שהם הימים טובים מדברי
סופרים, וקשור עם תשעה באב שהוא הצום מדברי סופרים שהוא יהפך ליום
טוב הכי גדול מדברי סופרים.

כל המועדים בטלים חוץ מפורים

ג. וכמו שאומרים חז"ל¹¹ "כל המועדים בטלים חוץ מפורים" [כי נאמר
במגילה¹² "יומי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף
מזרעם"] וגם תשעה באב יהפך ליו"ט לעתיד לבוא, גם בזמן ששאר המועדים
בטלים. [וכפי המבואר בחסידות שאין הכוונה שהי"ט יבטלו לעתיד לבוא ח"ו,
כי "התורה הזאת לא תהיה מוחלפת ח"ו לעולם"¹³, אלא האור והמעלה של
הימים טובים לעתיד לבוא יבטלו לעומת האור הגדול של הגאולה¹⁴, כמו "שרגא
בטיהרא מאי אהני"¹⁵ משא"כ ימי הפורים לא יבטלו ויתפסו מקום גם לעתיד
לבוא, כי אורם כ"כ נעלה וחזק]. לפי"ז גם פורים וגם תשעה באב יהפך ליו"ט
של שמחה, הם ימים טובים הקשורים עם העתיד לבוא.

שמחה עד דלא ידע!

ד. שמחת הפורים היא השמחה הכי גדולה, ועד שחז"ל אומרים¹⁶ "חייב
איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע כו"; ז.א. שמחה בלי הגבלה שלמעלה
מטעם ודעת, וכן שמחת תשעה באב לעתיד לבוא תהיה השמחה הכי גדולה, כמו
שאד"ש מה"מ אומר שכגודל הירידה והצער, כך גודל היו"ט והשמחה. ואולי

יהפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולימים טובים!

א. את ספר זמנים שמדבר על כל הימים טובים והמועדים גם מדרבנן
מסיימים - ו"הכל הולך אחר החיתום"¹ - בז' מנחם אב שהוא יום שבו מתגברת
האבילות והצער וההלכות חמורות יותר, כי ביום זה "יכנסו גויים להיכלי"².
ומכיוון שיעוד ימים אלה הוא ש"יהפכו" ימים אלו "לששון ולשמחה
ולמועדים טובים"⁴, ואומר אד"ש מה"מ⁵ שכבר עכשיו בפנימיות ימים אלה הם
ימים טובים; כי המטרה והכוונה הפנימית של החורבן והגלות היא "על מנת"⁶
שבחודש וביום זה "יבוא האריה ויבנה (את ה)אריאל" [והוא ע"ד הדין של סותר
ע"מ לבנות שנחשב לבונה בהלכות שבת, שצ"ל מלאכה חשובה ומתוקנת].
והיינו, שביום תשעה באב "נו"לד מושיען של ישראל"⁷ שיבנה את בית המקדש⁸
[תשעה מלשון תשועה של האב הרחמן], ומכיוון שתשעה באב הוא הצום הכי
חמור מכל הצומות בו האבלות ודיניה הכי גדולים היות שביום זה היה החורבן
עצמו, לכן תשעה באב יהיה היום טוב הכי גדול ושמח יותר מכל שאר הימים
טובים כי לפי ערך גודל הירידה שהיא צורך עליה, ע"כ בו העליה הכי גדולה.
ולכן מתאים שסיום ספר זמנים הוא בז' אב בסמיכות לתשעה באב שבו
מתגברת האבילות שתהפך לשמחה, כי בספר זה לומדים על כל ה"מועדים
לשמחה".

וענין זה גם מתאים לשבת נחמו, שקוראים בה ההפטרה "נחמו נחמו עמי"⁹
ומרומו גם בפרשת "ואתחנן"¹⁰ - שמילה זו מסתיימת בשני נוני"ן - רמו ורי"ת -
נחמו נחמו! ובי' נוני"ן אומר אד"ש מה"מ שמורה על גאולה, כמ"ש בילקוט ר"פ

¹ ברכות יב, א.

² ראה מלכים-ב כה, ח.

³ ראה לקו"ש חכ"ד ע' 11 הערה 90. וש"י.

⁴ זכריה ח, יט.

⁵ ראה סה"ש היתנש"א ח"ב ע' 721. ועוד.

⁶ יל"ש ירמיה רמז רנט.

⁷ איה רבה פ"א, נא.

⁸ זבחים מה, רע"א וברש"י ד"ה "הלכתא למשיחא" שם. רמב"ם הלכות

מלכים פ"א ח"א.

⁹ ישעיה מ, א.

¹⁰ ג, כג.

¹¹ מד מ"ש ט, ב.

¹² אסתר ט, כח.

¹³ הלי יסוה"ת פ"ט ה"א.

¹⁴ ראה גם המשך תער"ב ח"א ע' שצג

¹⁵ חולין ס, ב.

¹⁶ מגילה ז, ב.

"שויתי הוי' לגדי תמיד"²⁸ ואומרים ע"ז גדולי ישראל, שאלו הם ה"תמידים כסדרם" הקשורים זה בזה יום יום, השמחה ושויתי הוי'".

גדול השלום!

ז. ההלכה האחרונה של הלכות **מגילה וחנוכה**²⁹ שזהו סיום של כל ספר זמנים מדברת על חשיבות **וגודל** מעלת השלום, שלום בית ואהבת ואחדות ישראל, "שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם", שנאמר³⁰ "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום". ובימים אלו מגבירים את הפעולות להבאת השלום והאחדות שבין יהודים כי סיבת החורבן היתה שנאת חיים³¹, ועיי' האחדות והשלום מתקנים את החורבן וסיבתו ומביאים הגאולה והמשח.

וענין זה מודגש וקשור במיוחד **בשנת הקהל**, כמו שאומר אד"ש בשיחת יום א' דחג הסוכות, השיחה הראשונה בקשר לשנת הקהל תשמ"א (שמאז התחיל הרבי לדבר בכל לילות חג הסוכות (על בימה של ע"צ³² בעזרה") גם בשנים הבאות ואז תבע צרכיכם להגביר השמחה מערב לערב כמו בחנוכה ש"מעלין בקודש"³³) ואז אמר אד"ש שענין האחדות וה"הקהל" קשור להבאת המשיח כמ"ש בברכת יהודה על המשיח³⁴ "יולו יקתה עמים", וכן נאמר בסוף מגילת רות³⁵ "וישי הוליד את דוד" היינו עיי' "ש"י"י" – ר"ת "יחד שבטי ישראל"³⁶ מוליד ומביא ביאת דוד מלכא משיחא!

ז. א. שבימים אלה של האבלות על הגלות והפיתתם לשמחה, מגבירים את הפעולות להבאת השלום ואחדות ישראל, שמביאים המשיח והגאולה, כן תהיה לנו! מיי"ד ממי"ש, נאו!

כל התורה נתנה לעשות שלום בעולם!

ח. על גודל ענין השלום כתוב ברמב"ם בסיום ספר השלישי – "זמנים", וכו"ק אד"ש מבאר באריכות שזו הסיבה שהגמ' בסוגיא דמ"ת במסכת שבת³⁷ מציינת שהרבה ענינים הקשורים בתורה ובמתן תורה קשורים במספר 3; "אוריין תליתאי לעם תליתאי וכו"; כי ה-3 מורה על השלום ושילוב הניגודים וההכרעה ביניהם, עיי' מאחז"ל³⁸ "יבוא השלישי ויכריע ביניהם" (ועיי' ספירת התפארת, שמאחדת ומשלבת חסד וגבורה), ומצטט את המאמר הכתוב כאן ברמב"ם בסיום ספר זה "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם",

והנפלא הוא! שסיום ספר זה, הוא סיום ספר השלישי!

[ואפ"ל כמו במ"ת אומר אד"ש שזה שילוב עליונים ותחתונים, כך גם ספר הראשון – "המדע" – ענייני דעות ורוחניות (עליונים) – ספר שני – "אהבה"; מצוות מעשיות בגשמיות כתפילין מזוזה וציצית – תחתונים. וספר שלישי – "זמנים" – להעלות הזמנים (תחתונים) ולעשותם מועדים קדושים; שילוב עליונים ותחתונים – ענין השלישי והשלום]

וענין השלום בית קשור לספר הבא – נשים כמו שרואים ברוב הספרים ברמב"ם: ש"יעוץ סופן לתחילתן" [להעיר שתשעה (מל' תשועה) באב – והמספר 9 בו 3X3 וחזקה ותוקף במספר 3. ולהעיר שגם אד"ש מה"מ הוא הנשיא ה-9 "היכל התשיעי" (גם מל' תשועה) מהבעש"ט, וכך מודפס בשער כל ספריו]

ט. ומספר השלישי עוברים לספר הרביעי – נשים, שקשור עם פרצוף הרביעי באצילות – ספירת המלכות.

אפשר לומר שמרומז בפסוק¹⁷ "שמחנו כימות עינינו שנות ראינו רעה"; כפי גודל העינוי כך יהיה גודל השמחה והיו"ט.

ואפשר לומר שמרומז במאמר חז"ל בגמ'¹⁸: "כשם שמשנכנס אדר מרבים בשמחה, כך משנכנס אב ממעטים בשמחה"; היינו שגודל האבלות והצער של תשעת הימים דומה לגודל השמחה באדר ופורים ועיי' כשיתהפכו תשעה הימים ותשעה באב לשמחה הם יהיו כגודל העילוי של שמחת פורים¹⁹. [ובפרט עיי' הפירוש הפנימי ב"ממעטים בשמחה"; שכבר עתה ממעטים בכל ענייני ה"אב", הגלות והחורבן עיי' שמחה של מצוה המותרת עיי' שו"ע] ויש לקשר גם עם מה שהרמב"ם קורא לזה הלכות **מגילה** מלשון **גילוי הניסים והשמחה**, וגם השם **פורים**, הינו "על שם הפור"²⁰ היינו הגורל שלמעלה מטעם ודעת²¹, ועיי' גם השמחה היא באופן זה.

חנוכה – 8, גילויים שלמענה מהטבע!

ה. גם "חנוכה" מורה על הקשר לגילויים דלעתיד של המשיח והגאולה, ועל הניסים שלמעלה מהטבע והטעם ודעת; [ושמעתי מידינו הרה"ח הרה"ח ר' אברהם ברוך שיחי וינקלער שה"בני יששכר" אומר: פירוש חנוכה – **חינוך והרגל לגאולה העתידה!**] שעיי' מורה המספר 8; כי ה-7 מסמל ענייני הטבע והעולם שנבראו ב-7 ימים ומ-7 הספירות, וה-8 מורה על הגילוי והניסים שלמענה מטבע העולם וסדר השת"ל – (ספירת הכתר), הקשורים עם המשיח שהוא **השמיני**²² משמונה נסיכי אדם²³ ו"כינורו של משיח ח' נימין"²⁴. [ולכן "חנוכה" מתחיל באות ח' שהר"ת: "ח' נרות וכו'" וגם ב-7 ומספר-50 שמורה על ספירת הכתר, שלמעלה מ-7 הספירות 7X7=49 קשור עם ח' ימי הניסים, ואפשר לומר שגם פורים מרמז על המספר 8 שמתחיל באות פ' שמספרו 80 – 10 פעמים 8].

וטוב לב משתה תמיד!

ו. ורואים דבר נפלא! בערב ז' מנחם-אב סיימו את הלכות תעניות שמסיימים בהלכה האומרת שכל הצומות יתבטלו ואפילו **יהפכו** לימים טובים וימי ששון ושמחה, **וביום זה** מתחילים את הלכות מגילה, וביום זה לומדים את פרק ב', שבו לומדים בהלכה י"ז עיי' המשתה והשמחה בפורים, ובהלכה ט"ז עיי' סעודת פורים והשמחה בשתיית יין עד שכרות, כמ"ש "ימי משתה ושמחה", ואומרת הגמ' במגילה²⁵: "חייב איניש לבסומי בפריא עד דלא ידע"; היינו שמחה בלתי מוגבלת שלמעלה מטעם ודעת, ולומדים זאת באותו יום שלומדים עיי' הפיכת הצומות והאבל לששון וימים טובים!

[ודרך אנב גם הפסוק (וטוב לב משתה תמיד" שמובא ברמ"א בהלכות פורים בסיום השו"ע²⁶ אורח חיים, בקשר לפורים ופורים קטן, אומר אד"ש מה"מ שכתוב בספר משלי בפרק טו פסוק טו, שט"ז מורה על דרגת השלמות כמו "קיימא סיהרא באשלמותא" ביום ה-ט"ז בחודש [כתוב ב"משל" שלמה" – שמורה על שלמות ושלוש, ושלמה הוא דור ה"ט"ז מאברהם אבינו (דוד) – דור ה-י"ד, (כמו שנמנים הדורות בסוף מגילת רות "אלה תולדות פרץ") דו"ד – דימטריא – י"ד, ואומר אד"ש שגם י"ד שייך ל"קיימא סיהרא באשלמותא" כי אין בחודש לי יום שלמים כי חסר כמה שעות ממילא חצי החודש שלמות הלבנה, שייך גם ל"ד) וזהו חותם ושלמות השו"ע כי "הכל הולך אחר החיתום", היינו השמחה הגדולה, ו"יעוץ סופן בתחילתן"; תחילת הרמ"א בשו"ע או"ח²⁷,

²⁸ תהלים טז, ח.
²⁹ פ"ד, ה"טו.
³⁰ משלי ג, יז.
³¹ יומא ט, ב. [ר"ת ט"ב – ט' באב, וגם ט"ב – פירוש טוב, רמז שיהפך ליום-טוב]
³² ר"מ הל' חגיגה פ"ג ה"ג, סוטה מא, א.
³³ שבת כא, ב.
³⁴ ויחי מט, י.
³⁵ ד, כב.
³⁶ ברכה לג, ה.
³⁷ פח, א. ובמדרשים שברב ניסים גאון שבשוה"ג.
³⁸ תורת כהנים פרשת ויקרא.

¹⁷ תהלים צ, טו.
¹⁸ תענית כט, סע"א. הובא להלכה במג"א סו"ס תרפו.
¹⁹ וראה גם סה"ש ה"תשנ"ב ח"ב ע' 380.
²⁰ אסתר ט, כו.
²¹ ראה סה"מ מלוקט ח"ה ע' קצ ובהערה 18 שם. ושי"נ.
²² סוכה נב, ב. תו"א מקץ לג, סע"ג ובכ"ח.
²³ מיכה ה, ד.
²⁴ ערכין יג, ב.
²⁵ ז, ב.
²⁶ ברכות יג, ב.
²⁷ דין השכמת הבוקר ס"א, סע"א א.

"תקות" חוט השני³⁹ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך.

- א. בספר "זמנים" כל ה"מועדים לשמחה", ו"הפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים".
- ב. בז' מנ"א מתגברת וחמורה האבלות, שבו נכנסו הגויים להיכל, ומורה על גודל ותגבור השמחה לעת"ל.
- ג. קשור לשבת נחמו, ול"ואתחנן" – ב' נונין.
- ד. מגילה וחנוכה מועדים מדברי סופרים, וכך יהיה תשעה באב יו"ט מד"ס לעת"ל.
- ה. פורים לא יתבטל לעתיד.
- ו. חנוכה – ניסים שלמעלה מהטבע. ו-ח-8- מורה על הגילוי שלמעלה מסדהשת"ל ומשיח הוא – ח'.
- ז. בז' מנ"א לומדים ע"ד ביטול הצומות והפיכתם ליו"ט, וע"ד משתה ושמחת פורים "עד דלא ידע".
- ח. סיום הרמב"ם בגודל ועילוי השלום – ותיקון החורבן והגאולה (שהיתה ע"י שנאת חינם) ע"י שלום ואחדות!
- ט. "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם" – סיום ספר השלישי (זמנים) – קשור במתן תורה – אורייתא תליתא לעם תליתאי וכו'.

* * *

ספר נשים א'

מחזור כ"ח שנה-כ"ו

בעז"ה יום ד' פרשת עקב חמשה עשר באב
הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות אישות והתחלת הלכות גירושין

נישואי הקב"ה ועם ישראל

א. את ספר נשים והלכות אישות התחילו בימים הסמוכים לתשעה באב, בתשעת הימים ביום ז' מנחם אב, שביום זה מתגברים וחמורים יותר הלכות האבלות, כי ביום זה "נכנסו הגויים להיכל". וכל המטרה והייעוד של האבלות החורבן והגלות הוא ש"הפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים". ומה שהצער והאסון יותר גדולים הפכו ליו"ט יותר גדול. והחורבן והגלות מורים על נתק בקשר האישות בין הקב"ה ועם ישראל ענין של גירושין או אלמנות, כמשי"נ בתחילת מגילת איכה⁴⁰ "היתה כאלמנה", והשיבה מהגלות והגאולה מורים על חזרת האישות והנישואין של הקב"ה עם עם-ישראל.

וגם ביום תשעה באב לומדים הלכות אלה כי ביום זה, שיהפך לשמחה, "נולד מושיען של ישראל", ותכליתו שיבנה בית המקדש, ויחזור מחדש ויתחזק הקשר והנישואין של הקב"ה עם כנסת ישראל.

ולכן אומר אד"ש מה"מ נוהגין ומשתדלים כדברי האר"ז"ל החי לעשות קידוש לבנה במוצאי תשעה באב⁴¹, כי זהו זמן הגאולה ובית המקדש ושיבת הלבנה, המורה על כנסת ישראל להתייחד עם החמה "שמש הוי"ו". ובקשר לקידוש לבנה, כתוב בשו"ע ברמב"א⁴² "שעושין בו שירה וריקודים כמו בשמחת נישואין", וזהו הנישואין של עם ישראל עם הקב"ה.

³⁹ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

⁴⁰ א, א.

⁴¹ באר היטב או"ח סי' תכו בעי"ב ס"ק ד.

⁴² או"ח שם בשם הבי"ח פרשת וישב.

ירידה לצורך עליה!

ב. אד"ש מה"מ אומר בשיחות⁴³, שמה שמטרת ויעוד ימים אלה ש"הפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים", מורה שכבר כעת בפנימיות ענין ימים אלה הם שמחה ויו"ט, כי ירידה צורך עליה וכבר בירידה עצמה טמונה העליה, ובחורבן והגלות טמונה הגאולה ובנין בית המקדש. ועד"מ "סותר ע"מ לבנות"⁴⁴ נחשב כבונה, וע"כ סותר בשבת לא מחוייב. אבל אם הסתירה היא ע"מ לבנות, הוא מחוייב בשבת, כי הסתירה נחשבת כבר לבניה, וגם כאן בחורבן בית המקדש הוא ע"מ שיבנה בית המקדש בצורה גדולה ומפוארת ונעלית יותר⁴⁵ ע"ד הכתוב "גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון"⁴⁶, א"כ החורבן והגלות הם כבר הקדמה וחלק מבנין בית המקדש והגאולה.

ולכן כמו שהגאולה ובנין בית המקדש יהיו מחדש ה"אישות" של הקב"ה וכנסת ישראל, א"כ ענין זה כבר מתחיל מעכשיו שהחורבן והגלות הם כבר עתה בפנימיות ה"אישות" של הקב"ה וכנסת ישראל.

פקוד פקדתי אתכם!

ג. הענין הנ"ל שכבר החורבן והגלות הוא הכנה וחלק מהגאולה וכבר אז מתבטאת האהבה וה"אישות" של הקב"ה ועם ישראל, (כי כ"ז ע"מ שיבואו הגאולה ובנין ביהמ"ק), גם רואים בכך שבזמן שנכנסו הגויים להיכל (ביום ז' אב שאז התחילו את הלכות אישות) מצאו את ה"כרובים מעורים זה בזה"⁴⁷;

כי הכרובים היו בצורת זכר ונקבה כמשי"נ "כמעט איש ולויות", (ומער מפרשים ל' חיבור וחיבוק), שמסמל את הקב"ה וכנסת ישראל. וחז"ל אומרים⁴⁸ שכשעושין רצונו של מקום "פניהם איש אל אחיו" וכשאינו עושין רצונו של מקום "פניהם אל הכפורת", וכאן מצאו אותן פניהם איש אל אחיו ומעורים ומחובקים זה בזה כאיש ואשה מורה על תוקף האהבה של הקב"ה לעם ישראל, למרות שהיה זה זמן החורבן; אלא שדוקא בזמן החורבן התגלה תוקף האהבה, שזו היתה ההכנה לבנין בית המקדש השלישי.

וזה מתבטא גם בהלכה⁴⁹ "חייב אדם לפקוד את אשתו לפני שיוצא לדרך (שזהו ההליכה לגלות), היינו שאז מתגלה תוקף האהבה. [ולהעיר ש"פקוד" שהו"ע הגאולה⁵⁰ הוא בגימטריא "קץ" וכפי שאומרים המפרשים (עה"פ בתחילת פרשת "וייהי מקץ") ש"קץ" הוא הקצה גם של ההתחלה וגם של הסוף והיינו שתחילת הגלות קשורה בקץ הגאולה, שנקרא בכ"מ "עת פקידה" כמ"ש "פקוד יפקוד אלוקים אתכם"⁵¹, "ופקוד פקדתי אתכם"⁵² שזה מראה על ענין האישות כמשי"נ "וה' פקד את שרה"⁵³.

ט"ו אב – יום חתונתו ושמחת לבו!

ד. סיום הלכות אישות הוא בחמשה עשר באב, שגם מורה על השלימות באישות ובנישואין של הקב"ה וכלל ישראל; ולכן בו יצאו בנות ישראל⁵⁴ (ובנות ירושלים) ורקדו בכרמים שהביא לשידוכין ולנישואין. כי מבואר בחסידות שבנות ישראל ובנות ירושלים מורה על הדרגות בכלל ישראל, ועל הנישואין והחתונה שלהם עם הקב"ה. ומבואר בחסידות שפרטי הדברים שאמרו הבנות הם דרגות בקשר ובשידוך ובנישואין של הקב"ה ועם ישראל.

⁴³ ספה"ש ה'תשמ"ט שבת חזון ע' דסט. וש"נ.

⁴⁴ שבת לא, ב.

⁴⁵ ראה לקו"ש חכ"ט ע' 11 ואילך. ועוד

⁴⁶ חגי ב, ט.

⁴⁷ פתיחתא דאיכא רבה ט. יומא נד, ב.

⁴⁸ יומא נד, א. ב"ב צט, א.

⁴⁹ יבמות ס"ב, ב. טושי"ע או"ח סר"מ ס' א.

⁵⁰ עי"ש ר"פ לך-לך רמצ סד. ועוד.

⁵¹ יוחי נ, כד.

⁵² שמות ג, טז.

⁵³ וירא כא, א.

⁵⁴ משנה סוף מסכת תענית (פ"ד, מ"ח), כו, ב. לא, א.

ועל יום זה אומרים חז"ל⁵⁵ "לא היו ימים טובים לישראל כמחשה עשר באב", ומבואר שגודל העילוי של חמשה עשר באב שזהו "קיימא סיהרא באשלמותא"⁵⁶ הוא לפי ערך גודל הירידה והצער והאבלות של תשעה באב. ולכן בחמשה עשר באב השמחה [חמשה-אותיות-שמחה!] קשור בגילוי המשיח כמו שאומר אדי"ש מה"מ שמח - אותיות - משיח, וב"בעל הטורים" כותב עה"פ בפרשת פינחס⁵⁷ "הנני נותן לו את בריתי שלום" - "שלום - בגימטריא - זהו משיח, וישמח - אותיות - משיח!" והעילוי נעלה ביותר גם לעומת שאר ט"ו "קיימא סיהרא באשלמותא" של חודשים אחרים, כי לפי ערך גודל הירידה - השמחה והעילוי נעלים ביותר, כי "קיימא סיהרא באשלמותא" מורה על השלימות והחיבור של אור הלבנה לאור השמש שהוא ענין שלמות הנישואין והאישות של הקב"ה וכנסת ישראל, ותהיה בשלמות בגאולה האמיתית והשלימה.

וכך מסיימת שם המשנה במסכת תענית: "ביום חתונתו וכו' וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו!" כן תהיה לנו, מיי"ד ממ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני³⁸ - סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בז' מנ"א מתגברת האבלות, שבו נכנסו גויים להיכל שהביא לחורבן של ת"ב שניתק האישות ע"מ שיתפכו לשמחה ולחזרת האישות והנישואין של הקב"ה וישראל.
- ב. לכן נוהגין לעשות קידוש לבנה במוצאי ת"ב.
- ג. החורבן, סותר ע"מ לבנות.
- ד. בזמן החורבן הכרובים היו מעורים זב"ז שמורה על אישות הקב"ה וישראל.
- ה. חייב אדם לפקוד אשתו כשיוצא לדרך (הגלות).
- ו. ט"ו אב - חזרת ושלמות האישות והנישואין, העליה - כערך הירידה, וע"כ גודל השמחה, לא היו ימים טובים כט"ו באב.
- ז. יום חתונתו ויום שמחת ליבו, - בנין ביהמ"ק.

במוצאי "שבת חזון" אחרי הבדלה, היינו עוד בשמחה וההתלהבות מההתעודות המיוחדות של שבת חזון, לפני שהרבי יצא מחדרו ללכת לביתו עמדנו וחיכינו במסדרון, ואני התחלתי לשיר יחד עם כולם. ניגש אלי המשב"ק המזכיר הרה"ת לייביל שיחי' גרונר, ואמר לי להפסיק השירה, [כי גם מוצאי שבת הוא חלק מתשעת הימים!] וכן"ל אני הרגשתי שזה זמן של שמחה, והמשכתי לשיר. [ואיני יודע אם כשיצא אד"ש הניף את ידו, או לא]

אך למחרת כשהגיע אד"ש מביתו, אמר להרב גרונער, "האם אמש שאלו רב אם מותר לשיר?" [ואולי לפי הסוף אפ"ל שכוונתו הייתה שרצה שהרב יתיר שמחה זו, ויקבלו היתר מהרב] וכן אמר שישאלו גם את הרב, אם כנכנס הילדים ("ראלי") שיתקיים באותו שבוע אם אפשר לשיר? ואמנם שאלו את המרא דאתרא דאור הרב ולמן שמעון ע"ה דווארקין, ואמר שלא תהיה שום שירה, ואפילו אותם קטעים בתפילה שהילדים אומרים בנעימה כמו, "אשרי יושבי", שבשבוע זה לא תהיה שום נעימה, וכן היה "יבש" לגמרי.

ואמנם ראו אח"כ שינוי לגמרי בהנהגתו; בשנת תנש"א (ואיני זוכר מה היה שנה או שנתיים קודם) כל תשעת הימים כשנכנס אד"ש לתפילות וכשיצא הניף את ידו להגברת השירה, ואפילו בערב שבת תשעה באב (או תשעה באב חל בשבת ונדחה)!

וראים שכשמתקרבים לגאולה, נדרשת יותר ויותר עבודת השמחה ל"טעימה" של "הפכו", ולקבלת פני משיח צדקנו! [ולכן כתבתי שאולי זו היתה כוונתו של אד"ש מה"מ, שאמר אם שאלו רב, כדי שיתיר זאת כי רצה ע"כ שכל רב מרא דאתרא!]

תשעה - תשועה

היות ואד"ש רצה וביקש שכבר בשבועות וחדשים שלפני השנה הבאה יגידו המשמעות והר"ת שלה, ואמר שזה משתי סיבות: א) שמדפיסי הלוחות שמכניס כבר כמה חדשים קודם, שידעו מה להדפיס. ב) עי"כ מביאים וממשיכים את הכחות והברכות של השנה הבאה, לשנה זו.

והרי מט"ז באב כבר מתכוננים לשנה הבאה, ומאחלים, "כתיבה וחתמה טובה!" ואומר אד"ש בשם המונקאטשער: "חמשה עבר באב" - גימטריא - "כתיבה וחתמה טובה!" רציתי להציע בקשר לשנת ה'תש"ע; [אד"ש רצה גם שיאמרו הר"ת של ה' ת' - ה' תהיה]

א. הי תהא שנת עליון [קשור לפסוק בפרשת "כי תבוא" (כו, יט) שקורין לפני ר"ה, "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהילה לשם ולתפארת", שענין זה יתקיים בשלמותו בבית המשיח והגאולה]

ב. תש"ע - מל' תשועה - וגם ש"ע קשור לש"ע נהורין (שבזוה"ק) כמ"ש בתניא באגה"ק פ' ג (שלומדים בימים אלה) עה"פ "וילבש צדקה כשריון וכובע ישועה בראשו": ישועה הוא מלשון וישע ה' אל הבל ואל מנחתו" והוא ירידת האור והשפע דש"ע נהורין שבזוה"ק, וכמ"ש "אור ה' פניו אליך". [ולהעיר שהמילה שפע הנ"ל מורכבת; ש"פ וש"ע; ש"פ - גימטריא - ליובאוויטש, וגימטריא - ממ"ש (עם כל הר"ת), וש"ע גם גימטריא - פרץ, שקאי על המשיח, עליו נאמר "יעלה הפורץ לפניהם", היינו שתהיה בגילוי שנת המשיח.

ותש"ע - גימטריא - פרצת! ו-770, עם כל הברכות וההשפעות הבאות והקשורות בכל הנ"ל!

ותש"ע גם כנ"ל בתניא מלשון "וישע הוי' אל הבל ואל מנחתו", היינו שה' ישעה לתפילותינו, ויביא המשיח והגאולה מיי"ד ממ"ש, נאו!

לזכות

הרב מצוה התמים לוי יצחק בן שטערנא שרה תחיה גיינסבערג

ביום כ"ה תמוז הי' תהיה שנת סגולות טובה - שנת הקהל שיגדל לחייל - חסיד ירא שמים למדן בצבא הרבי שליט"א מלך המשיח ויזכו הוריו וזקניו שיחיו לרוות ממנו רוב נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות הרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים ולראות קבלת פני משיח צדקנו מיי"ד ממ"ש נאו!

(דברים שאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בענין "נולד מושיען של ישראל!"

בשנת תשמ"ח אחרי הסתלקות הרבנית הצדקנית חי' מושקא נ"ע, מיום ההולדת הראשון שלה אחרי הסתלקותה, כ"ה אדר, עשה אד"ש "שטורעם" מענין "יום הולדת" שיהיה לא רק יום התבודדות וקבלות רוחניות, אלא גם יום שמחה הודיה לה' והתעודות. ובחלוקת הדולרים לצדקה בימי ראשון, ע"פ רוב ביתם הק', היו אנ"ש והתמימים אומרים לרבי לפני יום הולדתם ומבקשים ברכה.

ביום א' שלפני תשעה באב, אמר א' מאנ"ש לאד"ש: "בתשעה באב יהיה לי יום הולדת". וע"כ אמר לו אד"ש: "שנת הצלחה! בשורות טובות" והאברך המשיך ללכת. ואד"ש קרא לו חזרה, ואמר לו: "מסתמא אתה יודע, שתשעה באב הוא גם יום ההולדת של המשיח!"

שמחות המצוה בתשעת הימים לקבלת פני משיח!

בא' משנות הממ"ם, כשידענו כבר שאד"ש מה"מ רוצה מאד שבכל הזדמנות ישמחו וישירו בהתלהבות, והיה כל פעם כשנכנס ויוצא מניף ידו בחזק ובהתלהבות להגברת השירה והשמחה [כי בשנים הקודמות שרו רק בתקופות מיוחדות, וחשבו שצריך להיות רק יראת כבוד ודממה בסביבת אד"ש, ע"י הגמ' על "קול דממה דקה, תמן קאתי מלכא!"] ואם פעם לא שרו על ידו היה מחפש אולי משהו מאחורה שר, כדי להניף ידו ולעודד השירה.

⁵⁵ משנה בסיום מס' תענית כו, ב. [ולהעיר שביום זה השלימות של אור הלבנה - ספירת המלכות, שמקבלת מאור שמש הוי' - גימטריא כ"ו]
⁵⁶ זוהר ח"א דק"ג, א.
⁵⁷ כה, יב.